

Иван Вазов

Стаята

Ето стаята любезна,
дето грациите се кичат.
Колчим тук самичък влезна
сладки мисли ме увличат.

Всичко тука ми разказва
зарад мойта хубавица,
дъхът ѝ тук се запазва,
тук е нейната душица.

Ей туй светло огледало:
нейний лик се там усмихва.
То съвет ѝ бе давало,
за да става по-красива.

Ето тия огърлици,
що на шия ѝ висеха
и албастрени гърдици
най-пленително красеха.

Ей корсета безполезни,
гръд разкошна кой пристяга,
тез чипичета любезни,
де крачето ѝ се слага.

Тез цветя и тез труфила,
що накихваха приятно
нейната главица мила,
още дъхат ароматно...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4597>]